

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΤΟ ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΟΠΛΟΙΟ

Αυστεία
στ' ανοιχτά!

ΕΜΜΑ ΣΟΥΑΝ

Εικονογράφηση ΚΕΪΤΙ ΣΟΝΤΕΡΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΤΟ
ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΟΠΛΟΙΟ

Ληστεία
στ' ανοιχτά!

Για την πραγματική Σύλβια και τον πραγματικό Τόμμυ,
τη γιαγιά και τον παππού μου.
Μου λείπετε κάθε μέρα.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Έμμα Σουάν, *Το παιδί στο κρουαζιερόπλοιο – Ληστεία στ' ανοιχτά!* (βιβλίο 1)
Emma Swan, *Cruise Ship Kid: Thief At Sea!* (Cruise Ship Kid, book 1)
Εικονογράφηση: Κέιτι Σόντερς
Μετάφραση: Δημήτρης Κορίζης
Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη
Διορθώσεις: Νικόλαος Αλκίνοος Νταουλτζής Ταμπακάκης
Σελιδοποίηση, προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνακοπούλου
Copyright® για το κείμενο Emma Swan, 2025
Copyright® για την εικονογράφηση (της Katie Saunders) Usborne Publishing, 2025
Copyright® για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2025
Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Usborne Publishing Limited,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, Αγγλία, 2025
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούλιος 2026
ΚΕΤ Κ316 ΚΕΠ 421/26 ISBN 978-618-07-1742-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΤΟ ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΟΠΛΟΙΟ

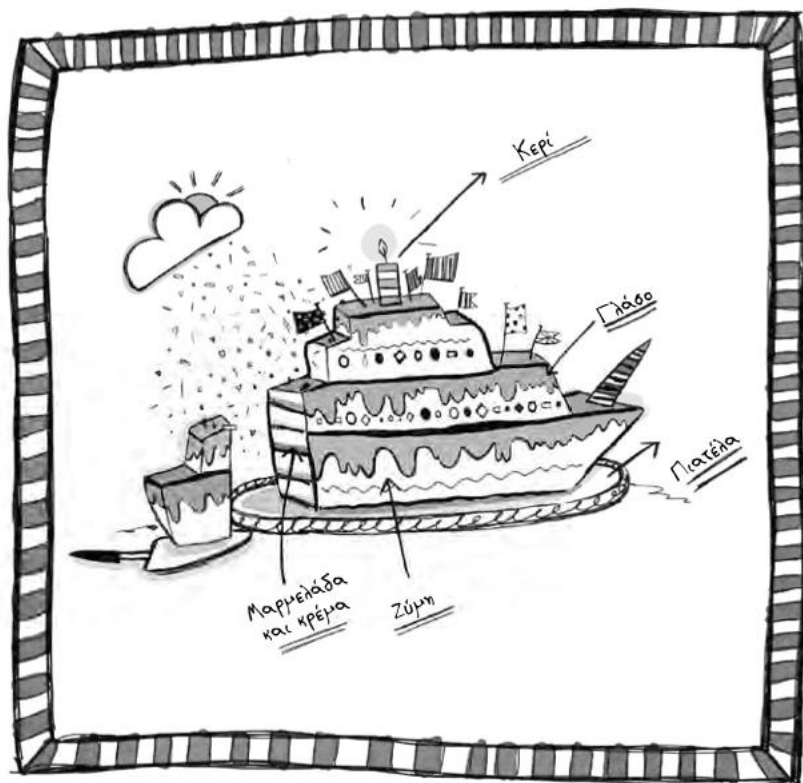
Ληστεία
στ' ανοιχτά!

ΕΜΜΑ ΣΟΥΑΝ

Εικονογράφηση ΚΕΪΤΙ ΣΟΝΤΕΡΣ

Μετάφραση ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΡΙΖΗΣ

Ημέρα 1
Μέρα στο λιμάνι
Τεργέστη

ΤΟΥΡΤΑ

Το να ζεις σε κρουαζιερόπλοιο είναι σαν να ζεις μέσα σε μια τούρτα. Σε μια τούρτα που επιπλέει στη θάλασσα. Τα πάντα εδώ είναι βαλμένα σε στρώσεις, το ένα πάνω απ' το άλλο – ευτυχώς, όμως, το πλοίο είναι φτιαγμένο με πιο γερά υλικά σε σχέση με την τούρτα, γιατί αλλιώς θα πηγαίναμε στον πάτο. Κάνε μια δοκιμή: Την επόμενη φορά που θα έχετε τούρτα στο σπίτι, πέτα τη μέσα στην μπανιέρα και θα δεις τι θα γίνει. ΠΛΑΚΑ ΚΑΝΩ. Μην το δοκιμάσεις – ή τουλάχιστον μην πεις ότι ήταν δική μου ιδέα.

ΚΕΡΙ: Το φουγάρο του πλοίου είναι ένα πράγμα σαν καμινάδα και μου φέρνει στο μυαλό ένα τεράστιο κερί. Θα σου συνιστούσα, πάντως, να μη δοκιμάσεις ΠΟΤΕ να το σβήσεις.

ΓΛΑΣΟ: Το πάνω πάνω μέρος του πλοίου είναι τελείως επίπεδο, όπως το γλάσο. Είναι επίσης διακοσμημένο μ' ένα σωρό σημαιάκια, μια και εκεί, στο «Επάνω Κατάστρωμα», γίνονται όλα τα πάρτι.

ΖΥΜΗ: Οι καμπίνες των επιβατών είναι η σκέτη ζύμη. Δίνω στους επιβάτες το πιο μίζερο κομμάτι, γιατί τους αρέσει να μουρμουράνε ΣΥΝΕΧΩΣ (κυρίως στη μαμά μου ενώ δουλεύει) κι ας έχουν έρθει για διακοπές. Η μαμά μου έχει ένα μόνιμο χαμόγελο στο πρόσωπό της, ενώ η Γκρινιαρά Γκουέντολιν της λέει «οι διακοπές ήταν καλύτερες πριν από πενήντα χρόνια» ή ότι η ίδια θα έφτιαχνε «πολύ καλύτερο μενού έξι πιάτων στο σπίτι». Κι εγώ σκέφτομαι, Μα γιατί γκρινιάζεις – για να περάσεις καλά δεν ήρθες εδώ; Άρα ναι, οι επιβάτες και οι καμπίνες τους είναι η ζύμη.

ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ: Η λαχταριστή γέμιση, που κολλάει στα δάχτυλά σου ανάμεσα στις στρώσεις της ζύμης, είναι όλα τα διασκεδαστικά πράγματα που μπορείς να κάνεις. Στο πλοίο μας έχουμε εννιά εμπορικά καταστήματα, ένα θέατρο, ένα σωρό σκάλες για την Ολυμπιάδα Σακούλας Εμετού (θα σου μιλήσω αργότερα γι' αυτή!), ένα σινεμά, έναν καταρράκτη εσωτερικού χώρου για να στέλνεις πράγματα προς τα κάτω, πέντε καφετέριες, δώδεκα πολυελαίους, τέσσερα εστιατόρια κι έναν μπουφέ όπου μπορείς να φας όσο θέλεις. Κάποιες φορές, σε ειδικές περιστάσεις, όταν οι επιβάτες έχουν βγει στο λιμάνι (και η μαμά δε δουλεύει), πηγαίνουμε οι δυο μας σινεμά κι έχουμε όλη την αίθουσα δικιά μας. Εγώ την ώρα της ταινίας αλλάζω συνεχώς θέση για να βρω την καλύτερη, κάτι που λογικά την ενοχλεί λιγάκι τη μαμά – αφού όμως δεν τρέχω πάνω κάτω, λέει ότι δεν την πειράζει.

Η ΠΙΑΤΕΛΑ: Οι χώροι του πληρώματος, εκεί όπου ζω κι εγώ, είναι η γυαλιστερή πιατέλα που πάνω της είναι σερβιρισμένη η τούρτα. Βλέπεις, τα περισσότερα μέλη του πληρώματος κοιμούνται σε καμπίνες που βρίσκονται στο κάτω κάτω μέρος του πλοίου. Γι' αυτό κάποιοι επιβάτες μάς φέρονται σαν να είμαστε κατώτεροί τους. Τους συγκεκριμένους τούς συμπαθώ λιγότερο απ' όλους.

Το πλοίο μας έχει δεκατέσσερα καταστρώματα (είναι δηλαδή σαν μια πολυκατοικία με δεκατέσσερις ορόφους!). Υπάρχουν έξι μεγάλα τζακούζι και τρεις πισίνες, αλλά εγώ δεν πλησιάζω στις πισίνες, ειδικά όταν είναι μέσα άλλα παιδιά...

Α ναι, με λένε Σίλβερ, είμαι δέκα χρονών και τριών μηνών και μένω σε μια τούρτα που επιπλέει στο νερό, ή αλλιώς σ' ένα μεγάλο κρουαζιερόπλοιο που λέγεται Potentia, δηλαδή Δυνατή. Κόντεψα να ξεχάσω να σου συστηθώ, επειδή αναγκάζομαι ΟΛΗ ΤΗΝ ΩΡΑ να το κάνω στους κατσούφηδες επιβάτες. «Γεια σας, χαίρομαι πολύ που σας γνωρίζω. Είμαι η Σίλβερ, η κόρη της Τζέιν, της Αναπληρώτριας Διευθύντριας της Κρουαζιέρας. Είμαι σχεδόν έντεκα χρονών... Σίλβερ... ΣΙΛΒΕΡ!! (Οι περισσότεροι βαριακούνε λίγο). Ναι, Σίλβερ – Ασημένια – όπως το χρώμα... Ναι, υπάρχει τέτοιο όνομα». Οπότε πάμε παρακάτω. Ας παίξουμε ένα παιχνίδι.

ΔΥΟ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΕΝΑ ΨΕΜΑ

(Στη μαμά δεν αρέσει η λέξη «ψέμα», προτιμάει τη λέξη «ψεματάκι», αλλά ο τίτλος δύο αλήθειες κι ένα ψεματάκι μου ακούγεται κάπως παράξενος).

Θα σου πω τρία «γεγονότα» για μένα – τα δύο είναι αλήθεια και το ένα είναι ΨΕΜΑ!!!! (Συγγνώμη, μαμά!)

1. Έχω κάνει τον γύρο του κόσμου (ολόκληρο τον γύρο) 8 φορές.
2. Με έχει τσιμπήσει τσούχτρα.
3. Μετά το ασημί, το αγαπημένο μου χρώμα είναι το ροζ.

Ποιο νομίζεις ότι είναι το ψέμα;

Το 1, το 2 ή το 3...;

Μην κοιτάξεις...

Πρώτα πρέπει...

να...

ΜΑΝΤΕΨΕΙΣ!

Το ΨΕΜΑ είναι ότι, μετά το ασημί (που προφανώς είναι το καλύτερο χρώμα αφού είναι το όνομά μου), το αγαπημένο μου χρώμα είναι το ροζ: ε λοιπόν, δεν είναι το ροζ, αλλά το πράσινο, σαν το γρασίδι. Σίγουρα δεν είναι το μπλε, υπάρχει ήδη πάρα πολύ μπλε γύρω μου. Φαντάσου να ξυπνάς και να κοιτάξεις έξω από το φινιστρίνι σου και να βλέπεις μόνο μπλε. Οπότε ναι, έχω κάνει τον γύρο του κόσμου 8 φορές και με έχει τσιμπήσει τσούχτρα (κι αν έχεις ακούσει κάτι για τις τσούχτρες, ΟΧΙ, ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΕΚΑΝΕ ΤΙΠΤΙ ΤΤΑΝΩ ΜΟΥ ΠΙΑ ΝΑ ΜΟΥ ΠΕΡΑΣΕΙ, αλλά πόνεσε ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ).

Σε παρακαλώ γράψε κι εσύ εδώ και πες μου κάτι για σένα.

Ναιιι, μπορείς να γράφεις μέσα στο βιβλίο! (Ή, αν το έχεις δανειστεί από κάποιον φίλο (ΖΗΛΕΥΩ) ή από τη βιβλιοθήκη, γράψε τις απαντήσεις σου σε ένα κομμάτι χαρτί).

Άντε, γράψε δύο αλήθειες και ένα ψέμα για ΣΕΝΑ στην επόμενη σελίδα.

Κι εγώ θα προσπαθήσω να μαντέψω.

ΔΥΟ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΕΝΑ ΨΕΜΑ

1.
2.
3.

Πρέπει να γνωριστούμε γιατί...

ελπίζω να μη με παρεξηγήσεις, αλλά να, βασικά σε χρησιμοποιώ για να κάνω εξάσκηση.

Δεν είχα ποτέ κολλητό για περισσότερο από δύο εβδομάδες και δύο ημέρες και θέλω πάρα πολύ να αποκτήσω.

Έναν φίλο για όλο τον χρόνο.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ

Οι ηλικιωμένοι λατρεύουν τις κρουαζιέρες. Δεν κάνω πλάκα. Υπάρχει μια ομάδα ηλικιωμένων που δίνουν την εντύπωση ότι ζουν στο πλοίο και αποκαλούν τον εαυτό τους «η Συμμορία». Το βρίσκω ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΑΣΤΕΙΟ, γιατί είναι η λιγότερο τρομακτική παρέα που μπορείς να φανταστείς.

Όπως βλέπεις έχω όντως μερικούς φίλους, αλλά το πρόβλημα είναι ότι όλοι είναι πάνω από 80 ετών. Ξέρω ότι πριν είπα πως οι επιβάτες είναι γκρινιάρηδες –και ισχύει, πάρα πολλοί απ' αυτούς είναι–, αλλά κάποιοι από τους πολύ ηλικιωμένους είναι πολύ εντάξει.

ΝΑ ΣΟΥ ΓΝΩΡΙΣΩ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

Γκουέντολιν, ετών 85 – η γκρινιάρα. ΕΚΤΟΣ από όταν βλέπει ποδόσφαιρο, και χοροπηδάει και ουρλιάζει στην τηλεόραση, λες και οι παίκτες μπορούν στ' αλήθεια να την ακούσουν.

Ελβίρα, ετών 81 – αποκαλεί
τον εαυτό της «Σταρ» και
φοράει παντού λεοπάρ
ή παγιέτες, ακόμη
και μέσα στην πισίνα.

Σίγουρα τη
φαγουρίζει αυτό

Αμπντούλ, ετών 84 – Ο
Αμπντούλ είναι κουλ. Όταν ήταν
νεός, ήταν ηθοποιός και καμιά
φορά τον αναγνωρίζουν ακόμα
και σήμερα. Μπορεί επίσης να
κάνει ένα κόλπο με τα χέρια
του και να ξεκολλάει τον
μισό του αντίχειρα – να,
έτσι.

Τόμμου, ετών 82, και
Σύλβια, ετών 80 – είναι
παντρεμένοι 60 χρόνια και
ακόμα γουστάρουν ο ένας
τον άλλον (ΟΥΑΟΥ). Μερικές
φορές φορούν ακόμη και

ασορτί ρούχα. Η Σύλβια τα λατρεύει και ο Τόμμου, όποτε είναι
μπροστά η Σύλβια, λέει ότι τα λατρεύει κι εκείνος...

Μπέττυ, ετών 99 – μπορεί να
πλέκει με κλειστά μάτια **ΚΑΙ**
ΘΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΑ 100 ΣΤΗΝ
ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ!!!

Το έχω τσεκάρει και τα γενέθλιά
της είναι την ένατη μέρα από
τις δεκατρείς που διαρκεί η
κρουαζιέρα. Εδώ και πάρα πολύ
καιρό προσπαθώ να αποφασίσω τι θα
κάνουμε για να το γιορτάσουμε. Οι πρώτες μου ιδέες ήταν:

1. Τζετ-σκι γύρω από το πλοίο, 'Η
2. Να πετάξουμε 100 εορταστικά μπαλόνια με νερό από το
πάνω κατάστρωμα.

Η Μπέττυ όμως είπε ότι όλα αυτά έχουν υπερβολικά πολλή
δράση και εκείνης μια χαρά τής αρκεί να το γιορτάσουμε με
τσάι και γλυκό. Νυστάζω ήδη...

Η ΜΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗ

Οι περισσότεροι επιβάτες έρχονται στο πλοίο για μία
κρουαζιέρα. Μπορεί να είναι δέκα μέρες στη Μεσόγειο,

δεκάξι μέρες στην Καραϊβική, ακόμα κι εκατόν δέκα μέρες σε ολόκληρο τον κόσμο, η κρουαζιέρα όμως είναι ΜΙΑ...

Η Συμμορία δεν είναι σαν τους περισσότερους επιβάτες. Ουσιαστικά ζουν μόνιμα στο πλοίο και κλείνουν διαδοχικές κρουαζιέρες, τη μία μετά την άλλη. Καμιά φορά κατεβαίνουν από το πλοίο για λίγο, για να μείνουν με τις οικογένειές τους, ωστόσο όλοι στη Συμμορία αποφάσισαν να πουλήσουν τα «στεριανά σπίτια τους» για να ζήσουν στη θάλασσα! Νομίζω ότι αυτή η απόφαση πάρθηκε 100% επειδή δεν αντέχουν μακριά μου (και όχι επειδή έχουν την έκπτωση για τις διαδοχικές κρουαζιέρες που αναφέρει συνεχώς με καμάρι ο Τόμμου!).

ΠΩΣ ΕΠΙΝΑ ΦΙΛΗ ΜΕ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΥΣ

Ο Αμπντούλ, η Ελβίρα, η Μπέττυ και η Γκουέντολιν γνωρίστηκαν στο πλοίο πάνω από είκοσι χρόνια πριν. Στην αρχή κάθε κρουαζιέρας γίνεται μια συνάντηση για τους επιβάτες που ταξιδεύουν μόνοι τους, η λεγόμενη ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ ΣΟΛΟ ΤΑΞΙΔΕΥΤΩΝ. Ο Αμπντούλ είχε χάσει τη γυναίκα του, η Μπέττυ είχε χάσει τον άντρα της, η Γκουέντολιν είχε χάσει τη φιλενάδα της και η Ελβίρα είχε χάσει πολλούς, μα πάρα πολλούς συζύγους, κι έτσι βρέθηκαν όλοι σε αυτή τη συνάντηση. (Την πρώτη φορά που μου είπαν πόσους ανθρώπους είχαν χάσει νόμιζα ότι ήταν ΠΟΛΥ

ξεχασιάρηδες, μέχρι που κατάλαβα ότι αυτό λένε οι μεγάλοι όταν κάποιος πεθαίνει).

Έγιναν φίλοι στη συνάντηση των βόλο ταξιδευτών, κι έτσι έδωσαν στην παρέα τους το όνομα η Σόλο Συμμορία. Λίγους μήνες αργότερα όμως, η Σύλβια κι ο Τόμμου κόλλησαν στην παρέα (δεν τους αρέσει καθόλου όταν το λέω με αυτές τις λέξεις), κι έτσι το άλλαξαν σε Συμμορία σκέτο. Από τότε, η Συμμορία ταξιδεύει μαζί σαν ομάδα!

Και τώρα το πιο σημαντικό κομμάτι...

Γνώρισα τη Συμμορία όταν ήμουν τριών χρονών. Δεν ξέρω αν είναι αληθινή ανάμνηση ή αν απλώς έχω ακούσει να μου διηγούνται τόσες φορές αυτή την ιστορία, καταλαβαίνεις.

Τέλος πάντων, η Συμμορία έπαιξε χιγάντιο σκάκι στην πρύμνη στο πάνω κατάστρωμα. Την ώρα που ο Τόμμου ετοιμαζόταν να κάνει την κίνηση που θα του χάριζε τη νίκη, έκανα την εμφάνισή μου εγώ: άρχισα να περπατάω μέσα στο παιχνίδι ρίχνοντας κάτω όλα τα γιγάντια πιόνια, και είπα: «Να παίξω κι εγώ;».

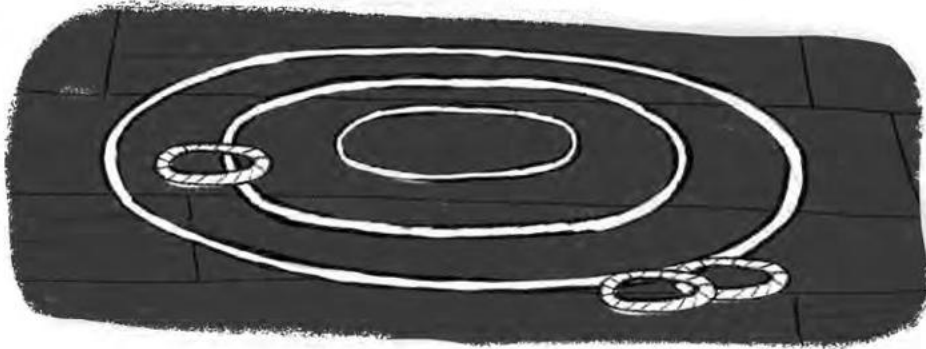

Κι έτσι έγινε το τελευταίο μέλος της Συμμορίας.

ΝΑ 'ΜΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ!

Εφτά χρόνια και τρεις μήνες αργότερα, εξακολουθούμε να πηγαίνουμε στην πρύμνη του πάνω καταστρώματος κάθε Πέμπτη, μόνο που τώρα παίζουμε κρίκους. (Φοβούνται να με αφήσουν να πλησιάσω στο σκάκι!) Οι κρίκοι στο κατάστρωμα είναι ένα άθλημα όπου πετάς σχοινένιους κρίκους και προσπαθείς να τους ρίξεις μέσα σε άσπρους κύκλους στο κατάστρωμα. Ακούγεται βαρετό, αλλά στην πραγματικότητα έχει πολλή πλάκα και είμαι πολύ καλή σε αυτό όταν δεν κοιτάζει κανείς.

Αυτό είναι το παιχνίδι ΚΡΙΚΟΙ στο κατάστρωμα. Κάποιοι το λένε και στεφάνια, αλλά για μένα ΣΤΕΦΑΝΙΑ είναι μόνο αυτά με τα λουλούδια.

Η μαμά λέει ότι το παιχνίδι των κρίκων στο κατάστρωμα μετράει για γυμναστική, πράγμα καταπληκτικό, αφού με γλιτώνει από διαβάσματα και σημαίνει ότι εκείνη τη μέρα δε χρειάζεται να κάνω τρέξιμο στο κατάστρωμα. Όταν τρέχω γύρω-γύρω στο κατάστρωμα, ζαλίζομαι, γιατί κάνω έναν μεγάλο κύκλο εισπνέοντας αλμυρό αέρα, και δεν έχει πλάκα παρά μόνο όταν περνάνε δελφίνια, που πράγματι συμβαίνει, αλλά όχι και τόσο συχνά. Όταν συμβαίνει, κρατάω το στόμα μου κλειστό, γιατί, όποτε κάποιος φωνάζει «Δελφίνια!», τρέχουν όλοι προς εκείνη την πλευρά του πλοίου και με στριμώχνουν για τα καλά. Έτσι κι εγώ, όταν τα βλέπω να περνούν ενώ τρέχω, σκέφτομαι ότι περνούν απλά για να με χαιρετήσουν. Τα πτερύγιά τους βγαίνουν μέσα από τα κύματα σαν να μου φωνάζουν...

Φυσικά, δε θα βουτούσα ποτέ μα ποτέ στη θάλασσα για να πάω μαζί τους. ΔΕΝ ΞΕΡΩ κολύμπι, άσε που το να πηδήξεις στη θάλασσα από το πλοίο είναι κυριολεκτικά το πιο επικίνδυνο πράγμα που θα μπορούσες να κάνεις.

Γιατί τρέχεις; Φαίνεται ζόρικο. Βούτα στη θάλασσα κι έλα μαζί μας.

Ο μεγαλύτερός μου φόβος είναι να με σπρώξει κάποιος από το πλοίο (ή από οπουδήποτε μέσα στο νερό), αλλά δε νομίζω ότι γίνονται τέτοια εγκλήματα στα πλοία. Η μαμά λέει ότι, αν οι μεγάλοι φερθούν πολύ άσχημα εν πλω, τους κλειδώνουν στο Δωμάτιο Ασφαλείας μέχρι να έρθει η αστυνομία να τους παραλάβει όταν επιστρέψουμε στο Σαουθάμπτον. Δεν το έχω δει ποτέ να συμβαίνει και δεν έχω βρεθεί ποτέ στο Δωμάτιο Ασφαλείας, που είναι στο κατάστρωμα 2 και ακούγεται πολύ τρομακτικό.

Έχω πάει όμως σχεδόν οπουδήποτε αλλού στο πλοίο. Αυτό είναι το καλό της ζωής στο πλοίο: η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Η μαμά μου είναι από εκείνες τις μαμάδες που, όταν βγαίνουμε στη στεριά, πολύ θα ήθελε να με κρατάει κοντά της σαν κουτάβι με λουρί.

Στο πλοίο όμως, μου επιτρέπεται να πηγαίνω παντού (μέχρι τις 7 το απόγευμα, 8 τα Σαββατοκύριακα). Οπότε είναι σαν να έχω μια δική μου μικρή πλωτή πόλη για να εξερευνώ ολομόναχη!

Δεν ήταν πάντα έτσι. Πριν κλείσω τα 10, όταν η μαμά δούλευε, με άφηνε κάθε φορά σε διαφορετικά μέλη της «οικογένειας του πλοίου» για να με προσέχουν. Ευτυχώς, τώρα που η ηλικία μου έγινε διψήφιος αριθμός, μπορώ να κυκλοφορώ μόνη μου, μάλλον επειδή πιστεύει πως, αν με απαγάγει κανείς, δε θα μπορέσει να με πάει και πολύ μακριά – εκτός αν νοίκιαζε μια βάρκα με κουπιά, αλλάαα αυτό καλύτερα να μην το αναφέρουμε στη μαμά.

Τέλος πάντων, σήμερα το απόγευμα που ήμουν με τη Συμμορία φυσούσε τροooooooooμερά και, όταν η Γκουέντολιν πέταξε έναν κρίκο, ο αέρας τής πήρε το καπέλο. Έτρεξα σαν αστραπή κι έπιασα το κόκκινο γείσο του λίγο πριν πέσει στη θάλασσα. Και ναι, κυρίες και κύριοι, έχουμε ΝΙΚΗΤΗ (εμένα). Κάτι που συμβαίνει συχνά όταν ζεις στο πλοίο είναι ότι πολλά πράγματα μπορεί να καταλήξουν στο νερό όταν ο καιρός αγριεύει. Κάπως έτσι έχω χάσει κι εγώ αμέτρητες σελίδες από σχολικές εργασίες...

Κι αν αναρωτιέσαι μα γιατί η Σίλβερ να έχει εργασίες αφού δεν πηγαίνει σχολείο; θα σου πω πως το ίδιο ακριβώς αναρωτιέμαι κι εγώ. Ρωτάω τη μαμά μου συνέχεια γιατί δεν μπορώ απλώς να κάθομαι και να παίζω άπειρο χρόνο στο κινητό, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, η εκπαίδευση στο σπίτι ή, όπως το λέω εγώ, «η εκπαίδευση στο πλοίο» είναι σημαντική.

Δεν είναι και τόσο άσχημα πάντως. Η Αμάντα, η βιβλιοθηκάριος του πλοίου και δασκάλα μου, με αφήνει να χρησιμοποιώ ένα λάπτοπ στη βιβλιοθήκη αρκετές ώρες μέσα στην ημέρα και καμιά φορά καταφέρνω να μπω σε ένα παιχνίδι που λέγεται «Ζαπ και κάτω», ενώ εκείνη νομίζει ότι κάνω επανάληψη τις λέξεις με «ευ». Μπορώ και τη σκαπουλάρω αρκετά εύκολα όταν η βιβλιοθήκη είναι ήσυχη και κάποιος ευγενικός επιβάτης τής πιάνει κουβέντα για κάποιο βιβλίο... Ζαπ ζαπ ζαπ ☺

Μη νομίζεις όμως ότι δε μαθαίνω τίποτα. Την περασμένη εβδομάδα κάναμε τις παρομοιώσεις. Μήπως πρόσεξες ότι χρησιμοποίησα παρομοίωση όταν ξεκίνησα να σου γράφω; Στην αρχή-αρχή, εκεί που είπα ότι το να ζεις σε κρουαζιερόπλοιο είναι σαν να ζεις μέσα σε μια τούρτα. ΚΑΛΟ; Προσπαθούσα να σε εντυπωσιάσω για να θελήσεις να γίνουμε κολλητοί. Πώς τα πήγα; Τέλος πάντων, να ξέρεις ότι μου πήρε εκατό χρόνια για να καταλάβω τις παρομοιώσεις, μέχρι που η Αμάντα μου είπε ότι μπορώ να χρησιμοποιώ φαγητά για να συγκρίνω πράγματα, κι έκτοτε μου αρέσουν.

Το να ξενυχτάς είναι σαν να πηγαίνεις στον μπουφέ με τα σοκολατένια γλυκά.

Το να πηγαίνεις στον παιδότοπο του πλοίου είναι σαν να τρως λαχανάκια Βρυξελλών βουτηγμένα σε εμετό με

τραχανή επικάλυψη από μύξα. (Καθόλου δεν άρεσε στην Αμάντα, αλλά εγώ νομίζω πως είναι η πιο πετυχημένη μου παρομοίωση!)

Αύριο είναι ΗΜΕΡΑ ΑΛΛΑΓΗΣ. Δε σημαίνει ότι αλλάζουμε εμείς κάτι, είναι απλώς η μέρα που τελειώνει η μία κρουαζιέρα και αρχίζει η επόμενη, δηλαδή οι επιβάτες που τελείωσαν τις διακοπές τους κατεβαίνουν το πρωί και οι καινούριοι, που μόλις ξεκινούν τις δικές τους, ανεβαίνουν το απόγευμα. Η Συμμορία, εγώ, η μαμά και όλο το υπόλοιπο προσωπικό καθόμαστε απλώς στ' αυγά μας και χαζεύουμε τα λυπημένα πρόσωπα που φεύγουν και τα χαρωπά πρόσωπα που έρχονται.

Αύριο ξεκινάει επίσης και η πρώτη κρουαζιέρα καλοκαιρινών διακοπών, κι αυτή είναι η χειρότερη περίοδος της ζωής μου, αφού μπορεί να μη χρειάζεται πια να κάνω σχολικές εργασίες, έχω όμως επιπλέον μουσική και γυμναστική. (Σοβαρά τώρα, τίποτα δε γλιτώνω στο πλοίο).

Στη γυμναστική έχω τον «Καλούλη Πιτ». Είναι ένας άνθρωπος τόσο μεγάλος –και στο ύψος και στο πλάτος– αλλά και ΤΟΣΟ γρήγορος. Τρέχει μαζί μου γύρους στο κατάστρωμα και φωνάζει: «Άντε, Σίλβερ Σταρ, παραβγαίνουμε ως το επόμενο λιμάνι!». Τον συμπαθώ τον Πιτ, και τον συμπαθούν και οι επιβάτες. Συχνά τις Πέμπτες παίζει μαζί μας κρίκους στο κατάστρωμα και κάνει τη Συμμορία να ξεκαρδίζεται με

Συνέχισε!

τα κρύα ανέκδοτά του.
«Τι κάνει το ντόνατ σου όταν το βλέπει
ένας γλάρος; Κάνει φτερά!»

Η Γκουέντολιν γελάει πάντα με
τα αστεία του Πιτ, και σήμερα
το απόγευμα ρουθούνισε πολύ
δυνατά. Μου φάνηκε τόσο αστείο,
που γέλασα κι εγώ (όχι με το αστείο,
συγγνώμη, Πιτ), κι η Γκουέντολιν μου έριξε
ένα δολοφονικό βλέμμα λέγοντας: «Πόσο θα μας λείψεις από
αύριο, Σίλβερ. Δε θα κάνεις πια παρέα με τη Συμμορία όταν
ανέβουν στο πλοίο όλα τα παιδάκια της ηλικίας σου».

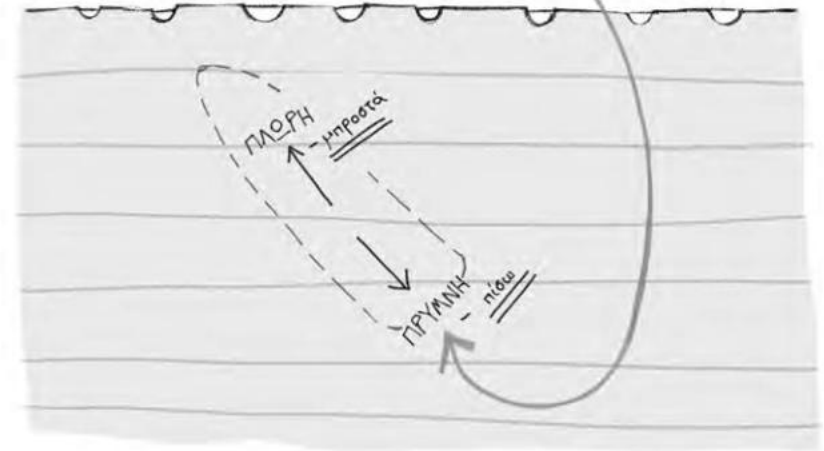
Κι εγώ, που ΤΟΣΟ πρόθυμα είχα γλιτώσει το καπέλο της, το
άφησα και... ουπς, το άρπαξε ο αέρας από την πρύμνη και το
πέταξε κατευθείαν στη θάλασσα.

ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ! ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ! Μερικές φορές χρησιμοποιώ
λέξεις που οι στεριανοί μπορεί να μην χρησιμοποιούν
(παρεμπιπτόντως στεριανός είσαι εσύ, δηλαδή άνθρωπος
που ζει στη στεριά). Οπότε, για καλό και για κακό, θα τις
σημειώνω εδώ.

Μήπως όμως να κάνουμε μια ανταλλαγή; Όταν σου λέω εγώ
λέξεις των θαλασσινών, να μου απαντάς σε μια ερώτηση για
στεριανούς για να μαθαίνω κι εγώ κάτι για εσένα;

ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΝΩΝ

Πάνω στο πλοίο
δε λέμε μπροστά και πίσω,
τα λέμε κάπως αλλιώς:

Χμμμμ... για να δούμε πώς θα τα θυμάσαι τώρα αυτά:

Η λέξη ΠΛΩρη μου θυμίζει κάτι που αΠΛΩνεται μπροστά
μου, ενώ η λέξη ΠΡΥμνη μου θυμίζει το ΠΡιτς που αφήνει
ο Τόμμου όταν τρώει πολλά φασόλια στον πρωινό μπουφέ!
Μπροστά και πίσω λοιπόν!

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΤΕΡΙΑΝΟΥΣ

Πού ζεις και τι σου αρέσει περισσότερο εκεί;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Όταν το πλοίο μας είναι γεμάτο, χωράει 1.925 επιβάτες και 802 μέλη του πληρώματος (μαζί με εμένα και τη μαμά). Πόσα άτομα μένουν μαζί σου;

.....

.....

Κάνετε πολλά ΠΡΙΤΣ στο σπίτι σας; Χα χα χα!

ΝΑΙ

ΟΧΙ

«χιούμορ, τρυφερότητα και σκανταλιές στα ανοικτά της θάλασσας».
Τζέννυ Πίρσον

αλήθεια, έτσι με λένε

Γεια, με λένε **Σίλβερ** και πρέπει να ξέρεις
3 πράγματα για μένα:

1. Ζω σε **κρουαζιερόπλοιο**.
2. Δεν είχα **ποτέ** κολλητή φίλη στην ηλικία μου. 😊
3. Δεν είμαι **-σε καμία περίπτωση- ντετέκτιβ**.

Κι όμως, αυτή τη στιγμή προσπαθώ να διαλευκάνω την πρώτη μου **ΥΠΟΘΕΣΗ!** Γι' αυτό σκέφτηκα κάτι: αν καταφέρω να λύσω το μυστήριο, τότε όλοι θα θέλουν να γίνουν κολλητοί μου. Συμφωνείς;

Επειδή όμως **ο χρόνος είναι χρήμα**, χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Θέλεις να γίνεις κι εσύ **-σε καμία περίπτωση- ντετέκτιβ** και να με βοηθήσεις να βρω ποιος είναι ο **κλέφτης στο πλοίο;**

- A. **Ναι**
- B. **Εννοείται**

Ήξερες ότι η **ΕΜΜΑ ΣΟΥΑΝ** μεγάλωσε στ' αλήθεια σε κρουαζιερόπλοιο;

ΕΚ ΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-1742-6

9 786180 717426 >

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 15742